

Za zločinci

(Konec)

3.

Dimitrov se je vozil nad dvajset ur, preden je prispel do postaje, na kateri je bil po izvršenih poizvedovanjih izstopil Fedor Boruček. To je bilo v precej samotnem nerodovitnem in neobljudenem kraju. O pravih cestah ni bilo sledu. Hiše so bile redke. Od ene do druge je bilo po več ur hoda.

Vse to policista ni preplašilo. Trdno je bil odločen, da bo vse storil za dosego svojega cilja. Predstojnikom je hotel pokazati, da je sposoben za važnejše naloge, kakor so mu jih zaupavali.

Od postaje je zavil proti gozdu, ki se je razprostiral v bližini. Tam se je preoblekel ter si nataknil lasuljo in brado.

Po pusti pokrajini je hodil enajst dni. Po ravnini je bril mrzel zimski veter, a mraz in napor nista mogla odvrniti junaškega policista od dela. Na vseh koncih in krajih je poizvedoval, a žal zaman.

Enajstega dne zvečer je utrujen, premražen in lačen prišel do nekega gozda. Ko je že obupal nad tem, da bi našel kako hišo, v kateri bi mogel prenočiti, je v daljavi zagledal neko svetlobo. Pospesil je korake.

Po polurni hoji je prispel do samotne kočice. Potrkal je. Odziva ni bilo.

Drugič in močnejše je potrkal. Kmalu so se v hiši odprla neka vrata. Zaslišal je nerazumljive besede in korake, ki so se bližali vratom.

»Kdo je zunaj?« je zagodel globok glas.

»Popotnik, ki prosim za prenočišče.«

»To ni gostilna. Poberite se!«

»Odprite mi! Z vsem bom zadovoljen in dobro plačam.«

Zadnje besede so imele uspeh. V vratih je zaškrtal ključ. Kmalu nato so se vrata odprla in na pragu se je pojavil star mož s svetilko v roki.

Ko je starec zagledal tujca, se je ves preplašen umaknil. Svetilko je izpustil in si zakril obraz z obema rokama.

Dimitrov je porabil starčev strah in vstopil. V tem trenutku je pritekel k vratom fant divjega obraza z dolgim nožem v roki.

»Kaj hočete tu?« je zavpil in se zagnal proti Dimitrovu. Ko ga je v poltemi zagledal, se je umaknil. A samo za trenutek. Hitro se je zbral in dvignil nož, da bi policista napadel. Ta pa je potegnil iz torbe samokres in ga nameril proti napadalcu.

Dimitrov je opazil vtis, ki ga je napravil na starca in fanta njegov pojav. Prepričan je bil, da je tu ključ, ki bo razrešil uganko. Obenem pa je spoznal, da se nahaja v veliki nevarnosti in se ne sme izdati.

»Nisem mislil,« je mirno dejal, »da tu sprejemajo popotnike, ki prosijo za prenočišče, tako neprijazno.«

»Temu se ne smete čuditi,« je odgovoril fant. »Mi moramo biti na preži, ker se tu okrog potikajo raznovrstni potepuhi.«

»Bi mogel dobiti skromno večerjo in prenočišče?« je vprašal preoblečeni policist.

Fant je nato zavpil v sosednjo sobo:

»Sonja, pripravi večerjo in jo odnesi v zgornjo sobo! Gosta smo dobili, ki bo pri nas prenočil.«

Možje so ostali v prostoru, ki je služil za predsobo.

Čez dobrih deset minut je mlada deklica prinesla večerjo in jo položila na mizo. Šele potem je pogledala gosta. Prebledela je in se začela tresti.

Fant jo je ježno pogledal in osorno rekel: »Ali nisem rekel, da odnesi večerjo v zgornjo sobo? Takoj jo odnesi tja!«

»Ne,« se je sedaj oglasil starec. »Gospod naj tu povečerja. Čemu bi nosila jelo sem ter tja?«

»Kaj stojiš?« je spet zavpil fant nad deklico. »Pojdi in pripravi posteljo! Gospod je truden in bo takoj šel spat.«

Nato je šel iz sobe. Starec in deklica sta mu sledila. Ona je policistu v naglici pošeptnila:

»Kdor koli ste: ali človek ali bitje iz drugega sveta — ne pojdite v gornjo sobo, ampak ostanite tu!«

Dimitrov je ostal sam. Dasi je bil lačen, mu jed ni prav nič teknila. Dogodki ob sprejemu in Sonjine besede so mu rojile po glavi. Kmalu je zaslišal od zunaj živahen razgovor. Zdelo se mu je, da se starec in fant prepirata. Neki notranji glas mu je rekel, da bo najbolje, če takoj zapusti to hišo.

V tem trenutku se je fant vrnil in mu skoraj ukazovaje rekel:

»Pojdite spat! Odvedel vas bom v gornjo sobo.«

Policist je vstal in molče sledil fantu, ki ga je peljal po hodniku in po stopnicah v zgornjo sobo, ki je bila na drugi strani hiše.

4.

Po fantovem odhodu je Dimitrov položil oba samokresa na mizo. Potem si je ogledal sobo, ki je bila zelo skromno opremljena. Razen postelje in mize je bilo v njej samo še nekaj stolov. Vse pohištvo je bilo staro. Tla je pokrivala stara preproga.

Dimitrov je natančno preiskal sobo, a ni našel ničesar, kar bi kazalo na to, da je Boruček v tej sobi našel smrt. A soba je vendar morala imeti nek pomen. Kesal se je, da ni upošteval Sonjinega svarila. Sicer pa čemu strah? Saj ima dva samokresa!

Sedel je za mizo in vzel samokresa v roke. Nato je čakal.

Sveča, ki jo je bil pustil fant v sobi, je dogorevala. Hipoma se je zaslišalo pri vratih rahlo praskanje. Obrnil se je in naperil samokres proti vratom. Praskanje se je ponovilo. Ko je bolj prisluhnil, se mu je zazdelo, da je prihajalo od spodaj. V naslednjem trenutku so se tla zganila in Dimitrov se je z mizo vred pogreznil v globino. Z glavo je treščil ob trda, betonirana tla...

Kaki dve uri je ležal nezavesten, potem pa sta ga mraz in bolečina predramila. A to še ni bilo vse; mučil ga je neznosen smrad. Polagoma je začel zbirati svoje misli. Ker se ga je spet lotevala slabost, je potegnil iz torbe steklenico, v kateri je imel rum, in je naredil par požirkov.

Nato je iz žepa potegnil vžigalnik. Pri slabotni svetlobi je poiskal samokresa. Nato je dvignil vžigalnik in posvetil okrog sebe. V kotu je zagledal nek predmet. Iz radovednosti se je zavlekel tja. Ko se je priplazil do predmeta, je za hip otrpnil od groze. V kotu je ležalo na pol razpadlo človeško truplo. Brez dvoma je bilo Boručkovo truplo. Čepice, plašča, torbe ni imelo. To so morilci ukradli.

Dimitrova je prevzemal obup. Prepričan je bil, da je zapisan smrti. Zavlekel se je v nasprotni kot, da ne bi tako čutil smrada, naslonil se je na zid in topo strmel v temo.

Nenadoma je zaslišal neko praskanje pri vratih. Stisnil je samokresa in čakal. Tedaj je zaslišal skozi luknjico pri ključavnici šepetanje:

»Ne bojte se! Jaz sem, Sonja! Rešila vas bom.«

Dimitrov je oživel. Zdelo se mu je, da se je veliko breme odvalilo z njegovih prsi.

V ključavnici je zaškrtal ključ. Nato so se vrata tiho odprla.

»Bežite!« se je spet slišalo šepetanje. »Če bi ona dva vedela, kaj sem storila, bi me ubila! Hitro bežite, da se morda kateri ne bo prej zbudil!«

»Bežal bom,« je odgovoril jetnik, »toda samo s teboj! Ti moraš z menoj vred bežati, ker je tudi tvoje življenje v nevarnosti!«

Sonja se je obotavljala. On pa jo je pograbil in hitel z njo proti ograji, h kateri je bila prislunjena lestevica. Ograjo sta srečno preplezala. Nato sta hitela proti gozdu.

Čez dobro uro sta se ustavila, da bi si nekoliko oddahnila.

Dimitrov se je toplo zahvalil deklici za njeno dobroto in jo je vprašal:

»Sonja, povej mi, zakaj si se izpostavila zaradi mene v tako nevarnost?«

»Ne izprašujte me! Samo toliko vam povem, da sem že pri onem prvem umoru sklenila, da bom vsak nadaljnji umor preprečila. Po zvijači se mi je posrečilo priti v posest ključev. Drugo pa veste.«

»Stari je vendar tvoj oče, fant pa tvoj brat, ali ne?«

»Ne! Stari je daljnji sorodnik, ki me je kot siroto vzel k sebi za služkinjo. Fant pa je nek pritepenec, ki me je hotel prisiliti, da bi postala njegova žena. Mojega strica ima popolnoma v oblasti, tako da si nič ne upa in se pred njim kar trese...«

»In ona sta bila morilca tistega tujca?«

»Prav za prav samo Andrej. Stric se ga je bal in si ni upal preprečiti umora. Andrej ga je tudi prisilil, da je sprejel del plena, da bi bil tako sokravec.«

»No, sedaj bo konec fantovih zločinov! Čez dva ali tri dni bo v rokah pravice.«

»Toda stricu boste prizanesli, kajne?« je prosila deklica. »On ni hudoben.«

»Da, njemu bomo prizanesli, ker prav za prav ni kriv.«

Za trenutek je utihnil. Potem je prijel Sonjo za roke in nadaljeval:

»Pač pa bo tvoje svobode konec, Sonja. Ti boš moja dosmrtna jetnica. Ali hočeš?«

Deklica je prikmatala in se nasmehnila. Dimitrov jo je nežno objel...

5.

Dva dni nato se je Dimitrov spet bližal samotni hiši v spremstvu štirih orožnikov. Možje postave so vklenili Andreja in starca. Nato so preiskali vso hišo. Pri preiskavi so našli Boručkove stvari.

Pri obravnavi se je ugotovilo, da je pravi zločinec Andrej, starec pa je samo prisiljen sodeloval. Andrej je bil obsojen na dosmrtno ječo, starec pa je bil oproščen.

Dimitrov je bil povišan in od carja je dobil visoko odlikovanje ter nagrado.

Boručkova žena je hrabremu policistu izplačala 1000 rubljev, ki jih je bila razpisala. Ta jih je poklonil Sonji, s katero se je kmalu potem poročil in živel z njo v srečnem zakonu.

*

SMEJTE SE!

Čuden svet

Vid: »Kako čudovito je vendar svet ustvarjen! Tu berem, da lahko kamela 14 dni dela, ne da bi kaj pila...«

Milan: »Vidiš, pri meni je ravno narobe, jaz lahko 14 dni pijem, ne da bi kaj delal.«

V hotelu

Tujec: »Hotelski uslužbenci ste pa res pravi tiči. Vi pa še poseben. Tako slabo osnaženih čevljev še nisem videl. Ste pač komodni gospod, gospod snažilec. Malo na čevljev pijune — sek, sek s ščetko, pa je delo gotovo. Glavna stvar vam je napitnina.«

Snažilec: »Ne zamerite, gospod, toda meni se zdi, da ste bili tudi vi enkrat snažilec, ko se tako dobro razumete na naš posel...«

Moč navade

»Zakaj pa Kregarca vedno pride iz cerkve, ko se začne pridiga?«

»Ne more poslušati, da bi kdo govoril, ne da bi mu odgovarjala.«

Čudna povest

Janezek: »Mama, ali ti kaj rada poslušas povesti?«

Mati: »Da, Janezek, rada jih poslušam.«

Janezek: »Ali hočeš, da ti jaz eno povem?«

Mati: »Kar povej jo, če jo znaš!«

Janezek: »Ampak, mamica, bojim se, da ti ne bo všeč...«

Mati: »Zakaj ne? Kar povej jo!«

Janezek: »Ampak, mama, ta povest je zelo, zelo kratka...«

Mati: »Nič ne de, kar začni!«

Janezek: »Dobro, pa poslušaj! V kuhinji na polici je stal lonček z medom. Ta med sem jaz polizal, lonček pa razbil!«